

Iz vsebine:

- KRAJEVNA SAMOUPRAVA – izvoljene so delegatske skupščine stran 2-3
- Iz delovanja zveze komunistov – delo ZSMS stran 4
- Seja sindikata stran 5
- Priznanja borcem za samoupravo stran 6
- Združujemo dinar – izvajanje samopriskpevka II. stran 7

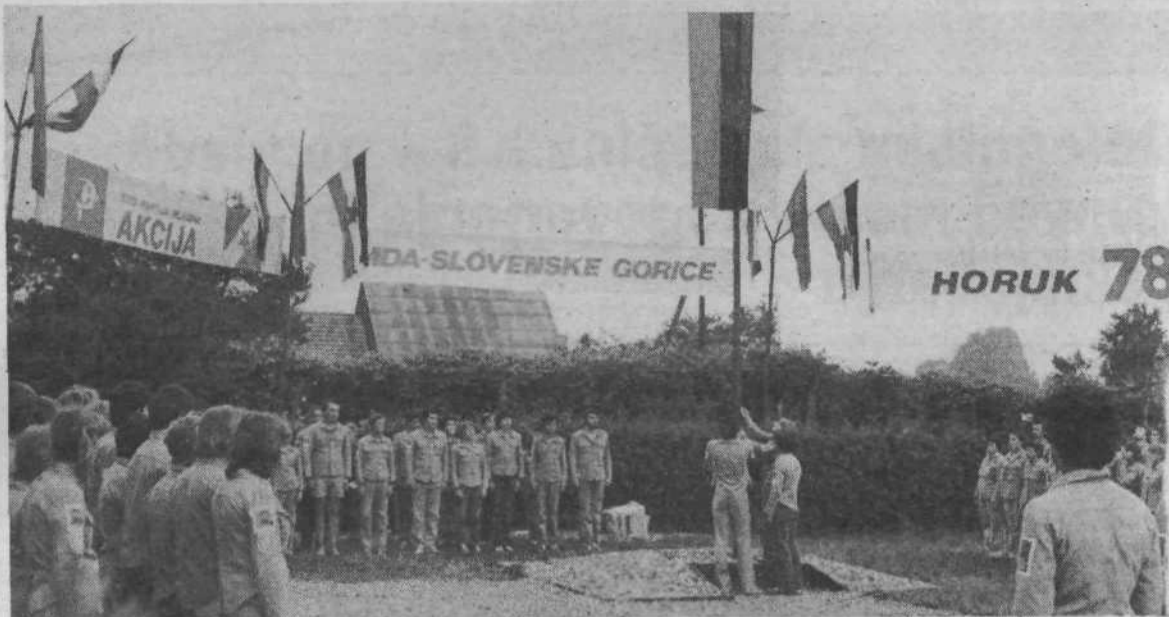
● Dan borca – 4. julij – smo praznovali v Predstrugah na Dolenjskem stran 8

- Promet – varnost – samozaščita stran 17
- U sistem je predložen – začetek javne razprave o ljubljanskih obvoznicah stran 20
- Razvoj stanovanjskega gospodarstva od osvoboditve dalje – 1. nadaljevanje stran 21
- Tribuna občanov stran 22
- Šport in rekreacija, križanka, dežurstva stran 23

PRILOGA: odlomki spominov naših občanov iz časa NOB – prispevek k praznovanju dneva vstaje slovenskega naroda 22. julija

stran 9-16

Štirikrat brigadirski ho-ruk!

Te dni so se iztekle štiri izmene mladinskih delovnih akcij po Sloveniji in izven nje. V bližini Zagreba so mladi urejevali nasipe nove zagrebške obvoznice, v Ptujju so kopali jarke za krajevni vodovod, v Gradišču pri Mariboru pa so urejevali lokalno cesto ter pomagali domačinom pri domačih opravilih. Jarke za bodoči vodovod so kopali tudi v Šmarjah pri Kopru, poleg tega pa dodobra uredili šolski okoliš. Seveda pa je bilo povsod bogato kulturno in politično življenje. Več o vsem tem poročamo na straneh 18 in 19.

Na sliki: brigadirji mladinske delovne brigade Slovenske gorice 78 v zboru.

foto: Andrej Selan

dogovori

glasilo občinske konference SZDL ljubljana – center

brezplačno

leto VI – številka 15/16 20. julija 1978

OB VOLILNI SEJI OBČINSKEGA SVETA ZVEZE SINDIKATOV LJUBLJANA CENTER DRUGEGA MANDATA

Od množičnosti do kvalitete

Ob koncu preteklega meseca, 29. junija, je bil, po štiriletnem delu, razrešen sestav občinskega sveta Zveze sindikatov naše občine prvega in bil izvoljen nov, drugega mandata. Na prvi pogled je to rutinska zadeva, po besedah razpravilcev pa mora biti v vsebinskem smislu prelomnica delovanja te družbenopolitične organizacije.

Značilnost prvega mandata je vsekakor bilo predvsem lastno izgrajevanje (v začetku, leta 1973 je bilo v Centru ustanovljenih nekaj nad tristo osnovnih sindikalnih celic; sedaj po štirih letih, je to število dvakrat večje) ter vključevanje v enoten družbenopolitični sistem. Niso bili redki primeri, da je bil sindikat v določenih sredinah malone še cehovsko organiziran, drugod ujet v blodnjaku lastne problematike.

Novi družbeni dokumenti so to organizacijo postavili pred nove in, v mnogih pogledih, temeljne naloge; v času delovanja so se izpeljevale številne in družbeno izredno pomembne akcije: uveljavljanje načel nove ustave in zakona o združenem delu, skrb za izvajanje smernic družbenega in ekonomskega razvoja kot podlaga za izpeljavo srednjeročnega načrta razvoja, svobodne menjave dela na načelnih dogovarjanja, usklajevanja in solidarnost, večanje družbenega standarda s pomočjo samopriskpevka – v katerih je sindikat tvorno in zavzeto sodeloval.

Ta in druga dejstva so botrovala mnenju, izrečenem tudi v uvodnem delu in razpravah omenjene seje, da je naš občinski sindikat do sedaj dosegel določene uspehe; predvsem so bili ti na področju širjenja članstva ter njihovega povezovanja in vključevanja v družbenopolitično delovanje ter krepitve samoupravljanja.

Ob svojem delu pa je sindikat lahko spoznal tudi svoje notranje slabosti saj tak, kot je bil do sedaj, ni bil več kos novo nastalemu stanju. Rezultat tega spoznanja so številni sprejeti sklepi o krepitvi osnovnih celic ter določene organizacijske spremembe v občinski organizaciji. Tako oblikovan se ne bo po nepotrebem izgubljal v usklajevanju stališč lastnih, številčno do sedaj prevelikih organih, temveč bo, kadrovske strokovno in številčno racionalno izbran, dragocena pomoč temeljnim sredinam, zaradi česar je, prvenstveno, tudi ustanovljen.

In – krepko zasidran v združenem delu ter trdno povezan z vsemi ostalimi družbenopolitičnimi sub-

jekti, v okviru socialistične fronte, bo predvsem kvantitetnim uspehom lahko dodal tudi nove kvalitete.

Mišo Javornik

Miha DRAKSLER:

»Osnovne organizacije sindikata morajo biti v vsakem trenutku sposobne zavzeti stališča, tako do oblik samoupravne organiziranosti kot do postopkov samoupravnega odločanja in samih samoupravnih odločitev. Pri tem mislim predvsem na vse oblike odločanja o dohodku kot podlagi družbenoekonomskega položaja delovnih ljudi... Vsak trenutek moramo poznati stanje doseženih samoupravnih in družbenoekonomskih odnosov v OZD. To stanje moramo sproti ocenjevati, ga primerjati z našimi družbeno in partijsko dogovorjenimi cilji in posredovati v vseh primerih, za katere bomo ugotovili, da je to potrebno. Ne smemo čakati na pritožbe posameznih delavcev ali skupin delavcev, ne smemo dovoljevati neaktivnosti osnovnih organizacij sindikata in šele potem odpravljati posledice narejenih napak...«

Obširnejše poročilo na strani 5

Vstaja naših narodov

Mesec julij 1941. ima v revoluciji jugoslovanskih narodov izredno pomembno mesto, saj ga lahko pojmuemo kot mesec vstaje jugoslovanskih narodov. V Srbiji, Črni gori, Hrvaški, Bosni in Hercegovini, v Sloveniji so zapokale partizanske puške; jugoslovanski narodi so stopili v množičen upor, ki je v štiriletnem nenehnem boju vodil h končni zmagi nad tujimi zavojevalci in domačimi izdajalci.

Sklep o množični vstaji jugoslovanskih narodov je Centralni komite Komunistične partije Jugoslavije sprejel že 22. junija 1941. To je isti dan, ko je fašistična Nemčija napadla Sovjetsko zvezo. To je bil poziv na upor proti okupatorju, vsem tistim, ki ljubijo svobodo, ki ljubijo neodvisnost, ki ljubijo svojo domovino, ki ne trpijo, da bi trpela pod suženjsko vladavino nemških in italijanskih fašističnih hord, skupaj z njihovimi zavezniki.

Nihče ne misli, da tudi že pred tem niso v naši domovini pokale puške, da se že ni začel upor proti okupatorju, toda takrat je prišel čas, da smo stopili v množičen boj, da smo na našem ozemlju prav s takim množičnim uporom vezali velike sile okupatorja, ker bi drugače imele prosto pot na bojišča proti Sovjetski zvezi. S tem smo dokazali in dokazovali svojo proletarsko solidarnost v boju, v časih, ko je bilo najtežje za narode Sovjetske zveze, pa tudi za narode naše države, ko je okupirana Evropa ječala in čakala, kaj se bo zgodilo. Mi nismo čakali, mi smo vedeli, da moramo v tem boju zmagati, pa če bomo na tej poti morali premagovati še take težave, žrtvovati svoja življenja.

Vsa leta oboroženega boja smo na našem ozemlju vezali okoli milijon sovražnih vojakov. Sovražnik na našem ozemlju ni imel nikjer miru. Če smo zapustili nekaj svobodnega ozemlja, smo zavzeli drugega, dokler ni prišel čas, da smo imeli stalno osvobojeno več kot tretjino naše domovine.

To je bil neizprosni boj, v katerem se nismo borili zgolj na nacionalno svobodo marveč obenem za socialno svobodo, za pravičnejši svet, v katerem naj bi naš človek vedel, da bo živel bolje, da bo to pravičnejši svet ne samo za nekatere, marveč za vse. Naš boj je bil obenem velik prispevek h končni zmagi nad fašizmom, naš velik prispevek v boju za mir na svetu. Vse to smo dosegli ob skoraj dvo milijonskih žrtvah. Zato vrednote revolucije niso in ne morejo nikdar zgubiti na svoji pomembnosti, na svoji revolucionarni usmeritvi, ki živi v delu sedanjih generacij. Vrednote revolucije so trajno vodilo in navdih, bojna pripravljenost, če bi se še kdaj morali srečati s sovražnikom, ki bi segal z rokami po naši svobodi, naši neodvisni, neuvrščeni, samoupravni Jugoslaviji.

Vojko Novak

Vsem udeležencem narodnoosvobodilne borbe čestitamo ob njihovem prazniku, 22. juliju – dnevu vstaje

Delegatska skupščina in družbenopolitične organizacije Ljubljana Center